

obličej. Pije lidem krev! Tak je to! Hned si představil, jak to asi vypadá u upíra doma. Určitě má pořád zatažené závěsy, aby nikdo z venku neviděl, jak strašidelný je jeho byt. Uprostřed ložnice leží místo postele rakev, kam chodí odpočívat. Ve skříní má pověšených spoustu dlouhých černých plášťů, které se samy hýbou, když kolem nich projde. A v kuchyni stojí v řadě vystavené poháry s tmavě červenou tekutinou. Co jiného by to asi bylo než lidská krev? Po celém pokoji plápolají svíčky, které nikdy nezhasnou. A ze stropu visí netopýři – jeho jediní kamarádi. Šustí křídly a pozorují ho malýma očkama. Stěny bytu zdobí velké staré obrazy. Lidem na nich se hýbou oči a sledují každého, ať se pohne kamkoli...

Muž tam ještě chvíli stál a díval se Tomíkovým směrem. A pak, místo aby jel výtahem, se tiše, plíživě vydal nahoru pěšky.

Tomík se otrásl. Pomalu slezl ze židličky a pootevřel dveře. Nikde nikdo. Bosky a jen v pyžamu vyběhl na chodbu. Vydal se k nástěnce. Třeba jim tam někdo o Hubertovi nechal zprávu, napadlo ho. Po pár metrech se vyděsil. Co když se dveře zabouchnou? Rychle se vrátil, popadl tátovu botu a strčil ji mezi dveře. Po špičkách odcupital k nástěnce.

Tam zůstal stát s pusou dokořán. Nemohl uvěřit tomu, co vidí. Inzerát byl pryč! To nemůže být pravda, polkl. Přesně si pamatoval, jak ho s Andělkou připevňovali. Dva připínáčky nahoru, dva dolů. Držel pevně, uletět nemohl. Někdo ho sundal schválně. Určitě ten upír!